

U OVOM BROJU:

**KAKO PRONAĆI BOGA
U SVETU VERSKE
KONFUZIJE***Rod Hall***POZNANJE VOLJE BOŽJE***Stiven Džej Kul***MOJSIJE: KROTAK? DA!****SLAB? NE!***Jan Livingston***ZAŠTO HRIŠĆANI PATE?***Shawn Abigail***SLAVLJENJE - STIL
ŽIVOTA***Darlene Zschech***misaone refleksije****Smešna strana...****SIONSKA TRUBA**

Uredništvo: Jan Vareca, Marina Bako, Branko Milijašević, Vlatko i Jelena Dir, Ante Miliša. **Saradnik:** Janko Bako. **Tekstove priložili:** Jelica Makaji, Marika Eterović, Mansel i Gordana Damjanović.

www.siont.net

Među hrišćanima i crkvenim vođama postoji mnogo različitih i oprečnih mišljenja po pitanju probuđenja. No, propovednik D. M. Penton opisuje pravo duhovno probuđenje kao: "navalu Božjeg života u telo (*crkvu*), koje je pretilo da postane leš." Dok velški propovednik Evans, je obično govorio: "Probuđenje je kad se Bog saginje do jedva tinjavog ugljevlja (*crkve*) na ognjištu i duva u njega sve dok se ne razgori".

Važno je razumeti da probuđenje nije nešto što proizilazi iz uobičajnih delatnosti crkve, nego nešto šta nam dolazi odozgo - "**sa nebesa**". Bog šalje probuđenje na svoju Crkvu poput kiše, koju pojedinci mogu sasvim drugačije doživljavati. Tako, već probuđeni hrišćani je doživljavaju kao prolećnu kišicu, dok oni drugi "mlitavi i uspavani sveci" je dožive kao "poplavu" koja narušava njihovo "ustaljeno hrišćanstvo", poplavu koja donosi "nove stvari" koje su za njih neprihvatljive. Dakle, i tako na neke može da deluje to "probuđenje". No, zasigurno, to je vreme kada Bog "**sa nebesa**" preplavi "**Svojim životom**" neku zajednicu svoga naroda.

Dragi naši čitaoci,

zapitajmo se: Ima li Bog danas da nam da nešto veće od onoga što trenutno posedujemo? Može li taj "Božji život" preživeti u vašoj crkvi? Postoji li "vatra" ili samo "pepeo" od prošlih slavnih dana?

Koliko god da Bog čini, On uvek može učiniti još više. Koliko velikih dela je učinio u prošlosti, toliko još silnija čuda može učiniti i u našoj sadašnjosti. Verujemo li da Bog to može?

KAKO PRONAĆI BOGA U SVETU VERSKO KONFUZIJE

Rod Hall

*Sve svetske religije tvrde da imaju put ...
... ali da li je zaista moguće da svi ti putevi
vode na isto mesto?*

Velika većina stanovništva sveta smatra sebe pripadnikom nekog religijskog pravca ili nekakvog verskog ubeđenja. Milioni kažu da veruju u Boga. Ljudi na visokim političkim pozicijama pozivaju se na Boga u svojim javnim nastupima. Mnogi narodi marljivo praktikuju svoje verske obrede predane njihovim precima pre mnogo generacija. Širom sveta beleži se visok rast raznih religijskih grupa, poput: Nju ejdža, mističara tj. praktikanata okulta, razno raznih gnostika, sledbenika (etno) poganskih verovanja a takođe su prisutne i raznorazne metafizičke alternative. No, već površnim pogledom na stvari može se zaključiti da nijedna od ovih filozofija se ne može smatrati da je "ona ta prava", i da su sve u protivrečnosti jedna sa drugom, te da pružaju više novih pitanja negoli što nude odgovora. Međutim, odakle toliki interes za "veru" i "duhovnost" u ovo naše vreme?

Hrišćanska konfuzija

Milioni hrišćana svake sedmice idu u crkvu. Na primer, punih 85% odraslog stanovništva u Sjedinjenim Američkim Državama za sebe tvrdi da su hrišćani. (Nap. prev. slična slika je i u Srbiji.)

Trećina onih koji za sebe tvrde da su hrišćani nikada ne idu u crkvu a još uvek se tako osećaju ili tvrde da su hrišćani. Ovo odražava opušten, podoban i ugodan način na koji milioni ljudi žele da veruju u Boga i da imaju bolji osećaj o sebi samima držeći se nekih površnih verskih razmišljanja ili ideja ili jednostavno ne žele da naprave taj dodatni napor kako bi saznali nešto više o Bogu za kog tvrde da u Njega veruju. Mnogi naravno ne žele da se Bog petlja u njihove živote ili poslove. Na kraju krajeva, ako neki i pronađu Boga, i saznaju da On nešto i očekuje od njih, nešto što nije tako prijatno da se uradi, odmah će se povući.

Nedavna naslovna strana američkog časopisa "Newsweek" je glasila: *"Duhovnost u Americi"*.

Autor ovog članka je razmatrao porast duhovnosti u Americi i pokušao da otkrije zašto tako mnogo Amerikanaca odlučuje se za duhovna iskustva van priznatih tradicionalnih verskih zajednica. Prema istraživanju koje je sproveo "Newsweek" na svom sajtu (www.newsweek/belief.net), 57% Amerikanaca smatra duhovnost važnim delom svog svakodnevnog života. Međutim, nisu svi anketirani definisali duhovnost u smislu pripadanja jednoj od tradicionalnih religija. Iako se većina njih (55%) izjasnila da su i religiozni i produhovljeni, značajan broj njih (24%) se smatra samo produhovljenima ali ne i religioznima. Od 64% onih koji su se izjasnili da su religiozni, 19% se izjasnilo da nisu redovni tj. revnosni u praktikovanju svoje vere. Taj broj skače na čak 29% među ispitanicima starosti između 18 i 39 godina, tvrdi se u ovom istraživanju (*sprovedenom od 29. avgusta do 5. septembra 2005. godine.*).

Ovi pseudoreligijski i površni pristupi Bogu rezultuju tužnoj stvarnosti da su mnoge lažne verske ideje postale poput smrtonosne i umu zavodljive duhovne droge koja zaslepljuje milione onemogućavajući im pronalaženje puta do istinskog Boga. Zbog svih ovih različitih pristupa vidimo da je takozvani "verski svet" beznadežno podeljen, zbunjen i u velikoj meri zaslepljen da bi mogao da vidi **jednostavno učenje Isusa Hrista** (2. Kor. 11:3).

Zašto postoji ovaj verski paradoks?

Zašto je toliki broj ljudi izumeo nekakvog svog boga ili insistiraju s pokušajima da pronađu tog misterioznog boga na svoj vlastiti način i u vreme kada njima to najviše odgovara? Milioni ljudi su u svojim umovima stvorili boga koji odgovara njihovom ličnom kalupu, te ga tako traže samo na načine koji njima odgovaraju tj. nisu im preteći. Sam osećaj samoproduhovljenosti bez prihvatanja bilo kojih verskih doktrina i načina praktikovanja vere oslobađa ljude obaveze da načine istinsko predanje srca - celog sebe. Otaljavajući svoju versku obavezu, oni tako mogu da žive kako žele, pošto smatraju da su zadovoljili jednostavne zahteve svoga boga.

Nadalje, u našem vremenu naučnog napretka, intelektualna sujeta i ponos sprečavaju mnoge da ponizno traže Boga; kako bi bez predrasuda poslušali šta On sam kaže, koji je pravi put da Ga se pronađe i koji je njihov lični deo

odgovornosti u odnosu sa Njime. Ako je On Stvoritelj svih stvari, dakle i čoveka, zar ne bi bilo logično da On bude zainteresovan u ono što je stvorio i da nam ostavi i putokaz i PUT preko kojeg možemo da Ga pronađemo.

Istinskog Boga možeš pronaći na stranicama svoje Biblije, tu On otkriva Sebe i jedini način na koji možeš da Ga pronađeš. Mnogi od onih koji se nazivaju hrišćanima nikada Ga nisu pronašli, jer nisu ni nastojali da proučavaju Njegovu Reč, niti slede Njegove instrukcije. Možda su se pridržavali tradicije svoje crkve, možda su čak sledili i tradiciju verovanja svojih predaka, ali ako ta verovanja nisu u skladu sa nadahnutom Rečju Božijom, to njihovo proslavljanje "Boga" je (is)prazno. Isus je sam to i rekao:

"A On odgovarajući reče im: 'Dobro je prorokovao Isaija za vas licemere, kao što je pisano: Ovi ljudi usnama me poštuju, a srce njihovo daleko stoji od mene. No zaludu me poštuju učeći naukama, zapovestima ljudskim. Jer ostaviste zapovesti Božje, a držite običaje ljudske, pranje žbanova i čaša; i druga mnoga takva činite.' I reče im: 'Dobro ukidate zapovest Božju da svoj običaj sačuvate'." (Mk. 7:6-9).

Nije dovoljno samo slediti stare verske tradicije svojih otaca. Isus je rekao da će doći mnogi koji će se pozivati na Njegovo ime kako bi zavarali mase. *"I odgovarajući Isus reče im: 'Čuvajte se da vas ko ne prevari. Jer će mnogi doći u ime moje govoreći: Ja sam Hristos. I mnoge će prevariti. (Mt. 24:4-5)*

Mnogi jednostavno odbijaju da prihvate Božiju Reč onakvom kakva ona jeste. Ovakvo tvrdoglavo pristajanje uz lažne predstave o Bogu zaslepljuje milione i uskraćuje ih za poznanje istine (2. Kor. 4:4). *"I kao što ne marahu da poznadu Boga, zato ih Bog predade u pokvaren um da čine šta ne valja." (Rim. 1:28)*

Kako pronaći Boga?

Iako i neki od najvećih svetskih mislilaca i naučnika priznaju da mora postojati Bog, malo je njih koji su Ga i zaista pronašli. Isak Njutn (Isaac Newton), matematičar i fizičar 17. veka je priznao: *"Ovaj prekrasni sunčev sistem, planete i komete, mogli su poteći samo savetom i vlašću inteligentnog i moćnog Bića..."*

Prastari Grci su takođe bili duboko zaglibili u svojoj verskoj konfuziji, i apostol Pavle je bio taj koji je odlučno presekao njihov verski nered usmeravajući ih ka jedinom i istinitom Bogu. *"A Pavle stavši nasred Areopaga reče: 'Ljudi Atinjani! Po svemu vas vidim da ste vrlo pobožni; Jer prolazeći i motreći vaše svetinje našoh oltar na kome beše napisano: BOGU NEPOZNATOM. Kog dakle ne znajući poštujuete Onog vam ja propovedam'." (Dela 17:22-23)*

Može se dokazati da Bog postoji i da je Biblija Njegova nadahnuta Reč. Pavle je napisao dobar deo onoga što je kasnije postalo Novi Zavet (2. Pet. 3:15-16). Njegove stranice otkrivanju način kako da se pronađe Bog. Pavle pojašnjava: *"Bog koji je nekada mnogo puta i različitim načinom govorio očevima preko proroka, govori i nama u posledak dana ovih preko Sina, kog postavi naslednika svemu, kroz kog i svet stvori."*

Danas se često čuje propagandna fraza: "Postoji mnogo religija i sve one vode Bogu". Da li onaj koji sebe smatra hrišćaninom može da prihvati ovakav stav?

Isus Hrist je za sebe rekao da je On JEDINI PUT koji vodi ka Bogu i da **drugog puta nema** (Jn. 10:9, 14:6). Drugi put ne postoji, Isus Hrist je jedina alternativa! Isus je govorio da je put do Boga uska staza, koju će samo retki pronaći i odlučiti da njom hodaju (Mt. 7:13-14). Većina ljudi jednostavno nije voljna da promeni svoje živote i da posluša i učini šta Bog kaže, te im i poznanje Boga biva uskraćeno. Nisu voljni da svoje živote predaju u Božju volju - Božjem JEDINOM PUTU. Jedini način za pronalaženje Boga je da se duboko pokajemo i prihvatimo taj jedini Božji PUT, tu jedinu Hristovu žrtvu za naše vlastite grehe, da se svim srcem okrenemo jedinom Bogu (2. Dn. 7:14, Dela 3:19, Mt. 7:7-10).

U svetu vera i religija koji je beznadežno podeljen i zbunjen, jedini način da se prekine ova zbrka jeste da se učini povratak na taj jedini PUT i da se hrabro hoda po njemu ka poznanju Bog našeg Stvoritelja. Crkva, oni koji sebe smatraju PRAVIM hrišćanima mora da prva korača tim putem, da to živo praktikuje u svome životu, jer to je jedini način da zbunjeni verski svet vidi razliku... ◀

Izvor: www.gtpress.org. Parafrazirano.

POZNANJE VOLJE BOŽJE

Stiven Džej Kul

"Kad smo se rastali od njih i odvezli, držeći se pravog puta dođosmo na Kos, sledećeg dana na Rodos, pa odande u Pataru. I našavši lađu koja prevozi u Finikiju, ukrasmo se i odvezosmo se. A kad nam se ukaza Kipar, ostavismo ga s leve strane i plovijamo u Siriju, te prispesmo u Tir; onde je lađa imala da istovari teret. I pošto smo našli učenike, ostasmo tu sedam dana; ovi su nadahnuti Duhom govorili Pavlu da ne ide gore u Jerusalim. A kad nam istekoše ovi dani, otidosmo odande i putovasmo dalje; pratili su nas svi sa ženama i decom - do izvan grada, a na obali kleknusmo i pomolismo se Bogu. Pošto smo se oprostili jedni od drugih, mi uđosmo u lađu, a oni se vratiše svojim kućama.

Svršivši pak plovidbu od Tira stigismo u Ptolemaidu, pozdravismo braću i ostasmo kod njih jedan dan. Sutradan otputovasmo i dođosmo u Kesariju, pa uđosmo u kuću evanđeliste Filipa, koji je bio jedan od Sedmorice, i ostasmo kod njega. On je imao četiri kćeri, devojke, koje su prorokovale. Pošto smo se tu zadržali više dana, dođe iz Judeje jedan prorok po imenu Agav, te nam priđe, uze Pavlov pojas, sveza svoje noge i ruke, pa reče: ovo veli Duh Sveti: čoveka, čiji je ovo pojas, Judeji će u Jerusalimu svezati i predati u ruke mnogobožaca. Kad smo to čuli, molili smo mi i meštani da ne ide gore u Jerusalim. Tada Pavle odgovori: šta to činite? što plaćete i cepate mi srce? Za ime Gospoda Isusa ja sam spreman ne samo da budem svezan, nego i da umrem u Jerusalimu. Kako se nije dao nagovoriti, mi se umirismo i rekosmo: neka bude Gospodnja volja." (Dela 21,1-14 EČ)

Svi hrišćani čeznu da upoznaju volju Božju za svoj život. Želimo znati Njegovu volju za sve važne korake u životu, kao što su odabir profesije, mesta stanovanja ili bračnog partnera. Njegovo vođstvo nam je potrebno prilikom mnogih svakodnevnih odluka, koje se tiču našeg novca, vremena, odnosa sa drugima... Kada Hrista poznajete kao Spasitelja i Gospoda, onda težite da Mu činite radost u svim oblastima svog života, donoseći mudre odluke - u skladu sa Njegovom voljom.

Veliki deo volje Božje je otkriven u Božjoj reči. U ovim oblastima ne morate da se molite za Božje vođstvo. Kada se molite da li ćete oženiti dobru ženu koja nije hrišćanka, ili udati se za dobrog čoveka koji nije hrišćanin (dobri su uvek!), onda je to ustvari greh! Bog je u ovoj stvari svoju volju već objavio: nemojte vući jaram sa nevernicima. Ne morate se moliti da li ćete postati diler droge, ili lopov. Ne morate biti u dilemi u vezi s tim da li će vaš životni partner biti sadašnji suprug, ili supruga. Sve ove odluke, i njima slične Gospod nam je kroz svoju Reč već precizno objavio. Potrebno je samo da shvatimo i poslušamo naredbe i savete koje nam je kroz Njegovu Reč već dao.

Ali, šta raditi kada ste u dilemi da li se oženiti sa devojkom A, ili devojkom B, kada obe ljube Gospoda, i obe bi prihvatile vašu bračnu ponudu? Šta sa izborom stručnog usmerenja na studijama? Šta sa izborom zaposlenja u preduzeću X, ili preduzeću Y? Ima puno takvih situacija u kojima nam je neophodno poznavanje Božje volje.

Neki ljudi se oslanjaju na subjektivan "osećaj", ili "znakove", do te mere da nisu daleko od paganskog vraćanja (Brus Voltke: "Nalaženje volje Božje", Finding the Will of God, Vision House). Primer: jedna devojka se molila za odluku koji fakultet da izabere. Čitajući Pismo naišla je na stih kada je Gospod rekao Jakovu: "*Ustani i uđi u Vetilj*". Njena denominacija je imala visokoškolsku ustanovu tog imena, i ona je zaključila da je Gospod šalje na studije u Vetilj koledž (Bethel College). Nadam se da nakon toga nije naišla na stih u Amosu 4,4 gde se kaže: "*Idite u Vetilj, i činite bezakonje...*"

Sa druge strane, i u mnogo ozbiljnijem duhu, napisao je Geri Frizen knjigu: Odlučivanje i volja Božja (Decision Making and the Will of God, Mult-nomah Press, 1980.) u kojoj zastupa gledište da Bog nema konkretnu volju za svaki detalj u životu svakog čoveka. On kaže da dokle god se vernik drži u granicama Božje moralne volje i rukovodi se postulatima Biblijske mudrosti, može slobodno odlučivati šta želi. Dakle, ako su Sali i Džejn neudate i verne hrišćanke, Bob može oženiti bilo koju od njih dve, i pretpostavljati da Bog u svom planu već računa sa njegovom odlukom. Kada bi Bob tražio od Boga da mu Njegovu volju pokaže kroz neko znamenje ili unutrašnji osećaj, samo bi nepotrebno gubio vreme. Bog bi u osnovi samo slegao ramenima i rekao: "*Obe su dobre devojke. Dobro razmisli prilikom odabira i uradi*

onako kako misliš da je dobro."

Iako Frizen iznosi neke ispravne argumente u vezi s tim što govori tradicionalni pogled na traženje Božje volje, sa njegovim zaključcima se ne slažem. Reč je, naime, o tome, da ako ne moramo tražiti volju Božju prilikom donošenja značajnih (ponekad i manje značajnih) odluka, onda ustvari i nemamo potrebu da verujemo Bogu u svakodnevnom životu.

Kako ćemo, dakle, znati volju Božju? Loša vest (ili dobra, sve zavisi kako na to gledate) jeste da za pronalaženje Božje volje u konkretnim situacijama, ne postoji prema Bibliji neka jednostavna, rutinska metoda. Kada bi postojala, verovatno bi smo je vrlo lako koristili i ne bi tražili lični kontakt sa Bogom. Ona dobra vest jeste da nas Bog vodi, pre svega kroz odnos koji imamo sa Njim, kako rastemo u razumevanju Njegove reči i kako se učimo dan za danom hodanju po Duhu Svetom. Zato što su i oni najbolji ljudi pre svega pali grešnici, taj je rast prilično nesavršen i nesiguran. Čak i kada zbog svog greha "promašimo" Božju volju, On popravljajući naše greške u svojoj svemoćnoj milosti.

Nesigurnost ove metode se napr. pokazuje u različitim mišljenjima u vezi s tim, da li je apostol Pavle učinio dobro ili loše kada je otišao u Jerusalim. Sveti Duh je Pavlu više puta dao do znanja, da ako tamo ode čekaju ga samo zatvor i mučenje (Dela 20,23). Neki komentatori, poput Donalda Barnhauza, Reja Stedmana i Džejmisa Bojsa smatraju, u svetlu stiha iz Dela 21,4, da je Pavle učinio ili svestan greh, ili glupu grešku, kada je uprkos ovim upozorenjima nastavio svoj put u Jerusalim. Drugi komentatori (većina koje sam čitao) smatraju da je Pavle postupio ispravno, a da su oni koji su ga ubeđivali da ne ide u Jerusalim - grešili. Ovaj tekst i događaji u vezi sa Pavlom iz Dela pokazuju na određene principe, prema kojima je moguće poznati volju Božju:

Čovek bi trebalo da Bogu bude toliko blizu, da bi u svom životu, u poslušnosti Njegovoj reči i zavisnosti od Svetog Duha, prepoznao Njegovo vođstvo.

Ovo je stručan zbir sedam principa za poznanje Božje volje, koje bi hteo da analiziram. Neki od njih potiču iz citiranog odeljka, a drugi iz načina na koji je Pavle hodao sa Bogom.

Da bi čovek poznao volju Božju mora Bogu

dati puno pravo na svoj život.

Suvišno je špekulisati o volji Božjoj, ako čovek nije sto posto spreman da je poslušna. Bog nije predstavnik neke turističke agencije, koja će vam unapred spremati program, i onda tražiti vaše mišljenje, tj. odluku. "Taj boravak na Havajima mi se sviđa, ali voleo bih da se izostavi deo o misioniranju u muslimanskim zemljama. Da li bi umesto toga mogli dodati nekoliko godina na Tahitiju?" On je Gospod i istina je da vas voli i da ima za vaš život predivan plan! Međutim, morate mu ceo svoj život podrediti sa verom, da je Njegova volja za vas dobra, prihvatljiva i savršena (Rimljanima 12,1-2).

Pavle je to odavno uradio, tako da je mogao reći: *"Jer ja ne samo svezan biti hoću, nego i umreti u Jerusalimu gotov sam za ime Gospoda Isusa."* (Dela 21,13)

Nije štedeo svoj život samo da bi ispunio zadatak koji je dobio od Isusa Hrista: *"...da posvedočim jevanđelje blagodat Božje."* (Dela 20,24)

Samo tako, jednostavno prepustiti svoj život Bogu može izgledati pomalo obeshrabrujuće. Šta ako to uradim i Bog me pošalje negde u džunglu na misiju, a ja ne podnosim ni kampovanje? Šta ako me pošalje Eskimima, a meni strašno smeta zima? Zapamti: On je tvoj Otac, koji te ljubi, svezajući i beskonačno pametan. Njegov cilj jeste da se proslavi u tebi tako što će te u tvom životu blagosloviti. Dakle, moraš pre svega u Njega imati poverenje.

Da, na putu koji ti je pripremio verovatno će biti teških iskušenja. Možeš biti potpuno siguran da će te i u njima obilno blagosloviti, samo ako Mu veruješ i prepustiš se Njegovoj volji. Njegova Reč obećava da: *"... onima koji hode u bezazlenosti ne uskraćuje nijednog dobra."* (Psalam 84,11)

Ni jedan od onih koji su Bogu ispisali blanko ček za svoj život - ni od onih, koji su posle toga prošli kroz teška iskušenja ili progonstva, kasnije nisu žalili zbog toga. Tu se mora početi, ako se želi znati Njegova volja.

Da bi poznao Božju volju, moraš sve više upoznavati Boga iz Njegove reči u Njegovom Svetom Duhu.

Pavle je u tom trenutku znao i sledio Gospoda

već godinama. To, zajedno sa činjenicom, da u tekstu nema ni najmanje naznake Pavlove neposlušnosti, uverava me da greše svi koji tvrde da je ovde Pavle počinio greh. Možda to nije bilo pametno (o tome nešto kasnije), možda nije video nešto što nam je iz naše povoljnije perspektive očigledno. (Kada sve prođe, poznanje Božje volje je uvek mnogo lakše!) Pavle se, međutim, već godinama trudio da upozna Hrista (Filipljanima 3,9-10). Božju reč je znao vrlo dobro i hodao je u Duhu, a ne u telu (Galatima 5,16). Mislim da je Pavle išao u Jerusalim zato što se trudio, kako je najbolje znao, da sluša Gospoda.

Sa Marlom sam oženjen već skoro 28 godina. Mogu vam reći da u mnogim slučajevima već unapred znam šta želi, i ne moram ni da je pitam, šta o njima misli. Poznajem njenu volju, zato što poznajem Marlu. I upravo tako blisko je vezano poznanje volje Božje sa poznanjem samog Boga.

Do poznanja Božje volje ne vode nikakve prečice ili korisni saveti. To je proces koji zahteva da Boga sve vreme istrajno tražimo u Njegovoj reči i u molitvama. Bog je iz nekog razloga uredio život tako, da neke od najvažnijih odluka (profesija, brak) moramo doneti dok još nemamo mudrosti, koju stičemo tek sa godinama! To je jedan od razloga, zašto je potrebno da tražimo pametne savete od onih koji sa Gospodom hodaju već jako dugo. U biblijskim vremenima čovek ove odluke većinom nije donosio sam. Tvoj otac je seljak? I ti ćeš biti seljak. Izbor zanimanja i nije bio neki izbor. Prilikom izbora bračnog partnera glavnu ulogu su imali roditelji. Mladi ljudi su slobodu u ovako važnim životnim odlukama dobili tek nedavno! Pobožni i pametni mladi ljudi će tražiti samo pobožne pametne savete.

Kada je čovek samo kratko vernik, verovatno bi trebao važnu životnu odluku, kao što je brak, odložiti dok ne bude potpuno ukorenjena u Božjoj reči. Treba da znaš kakve manifestacije pobožnog karaktera treba da tražiš kod svog partnera. A takođe, i ti moraš biti takav, kakav bi trebao da bude tvoj bračni partner, da bi i on, ona, mogao iste osobine prepoznati u tebi. Drugim rečima: srce iskreno verujuće mlade žene nećeš osvojiti sve dok i ti nisi iskreni vernik.

Da bi poznali volju Božju moramo se rukovoditi Biblijskim principima a ne ljudskom mudrošću

Sada bi hteo malo više da kažem o prethodnoj temi. Hteo bi da kažem da su Božja mudrost i Božji putevi često u razilaženju sa ljudskom mudrošću i ljudskim putevima (Isaija 55,8-9). To nije pravilo, Bog samo povremeno traži od čoveka da uradi nešto, što se protivi ljudskoj logici. Na primer, ako se vratimo do teksta koji analiziramo, ljudska mudrost i pamet bi rekli da ono što će nas očigledno dovesti do problema treba da izbegavamo. Međutim, ponekad je volja Božja da Ga njegovi sledbenici proslave kroz razna iskušenja, ili čak i mučeničku smrt.

Biblijski princip, koji je vodio apostola Pavla u Jerusalim, bilo je duboko uverenje da u crkvi nema ni Jevreja ni pogana, roba ili slobodnog, nego da smo svi jedno u Hristu (Galatima 3,28). Nosio je jevrejskoj crkvi zbirku (pomoć) iz nejevrejskih crkava kao izraz ljubavi i jedinstva. Luka ovu zbirku skoro i ne spominje (Dela 24,17), ali iz poslanica apostola Pavla znamo da je za njega imala veliki značaj (Rimljanima 15,25-32; 2. Korinćanima 8-9). Postavlja se pitanje da li Lukino ćutanje znači da nije bio oduševljen tom idejom. Međutim, ideja koja je bila iza te zbirke - jedinstvo crkve - jeste važno biblijsko učenje (Jovan 17). Pavle je toj istini bio toliko veran, da je zbog nje bio u stanju da prkosi svim opasnostima kojima je bio izložen.

Pavla je, takođe, vodila i čežnja njegovog srca - da Jevreji budu spašeni. To je bila toliko jaka motivacija, govori Pavle, da bi bio najradije i sam odbačen od Hrista, ako bi to donelo spasenje Jevrejima (Rimljanima 9,3)! Zbog siline ove čežnje (da vidi spasenje Jevreja) Pavle je bio spreman, u slučaju potrebe, rizikovati i sopstveni život.

Moramo živeti prema biblijskim principima, a ne prema ljudskoj mudrosti. U našoj crkvi smo doživeli nekoliko sličnih situacija. Jednog čoveka je toliko razljutilo slanje studentskih misionarskih timova u opasne delove sveta, da je sa celom svojom porodicom napustio našu crkvu. Njegove savete smo saslušali, čak smo i usvojili neke bezbednosne mere, koje je predlagao, ali kada smo tražili šta je volja Božja, osećali smo da je veliko poslanje preče nego njegovi strahovi. Potpuno smo bili svesni preteće opasnosti, ali smo timove ipak poslali na misijska polja.

Da bi upoznao volju Božju, moraš ispitivati svoje sposobnosti, motive i želje u svetlu uzvišene Božje želje da bude proslavljen

među narodima

Čovek može biti iskreno predan ispunjenju Božje volje a ipak biti na pogrešnom mestu. Pavle je, na primer, mogao poslati nekog poslanika sa novcem, a sam ostati po strani od svega - i tako bi ispunio svoju želju da ujedini crkvu. Ključno pitanje, na koje nema uvek lakog odgovora jeste: "Gde mogu svojim sposobnostima najefektnije poslužiti širenju Božjeg carstva?" Meni, na primer, na srcu leži misija, a ipak znam da nisam nikakav propovednik evangelizator. Pitao sam sebe: "Da li će biti korisnije ako ostanem u Americi i ako se budem trudio da Božjem narodu usadim misiju u srce, ili ako odem i sam na misiju?" To je jedan od razloga zašto radim pri univerzitetu: čeznem da vidim kako Bog priprema radnike za žetvu na misijskom polju. Ako bi ikada bio uveren, da je korisnije, da odem, istog trenutka ću otići odavde!

Pavlova spremnost da trpi i umre za Hristovo ime je zadivljujuća. Ipak se ne mogu osloboditi dileme: možda je neko ipak trebao da ga pita da li će kao zatvorenik, ili mrtav, biti više koristan, nego kao slobodan građanin. Nije uvek volja Božja da budemo toliko odani a da pri tome ne uzimamo u obzir sopstvenu bezbednost. David je jednom prilikom pitao Gospoda da li će ga stanovnici Keile predati Saulu, koji je hteo da ga ubije (1. Samuilova 23,11). Kada je Bog rekao da će ga predati, David je otišao - i dobro je uradio. Teško je takve stari proceniti unapred, zato što nas Bog ponekad može mnogo bolje upotrebiti kao zatvorenike ili mučenike.

Osim svojih sposobnosti, i toga kako nas Bog može najbolje upotrebiti, moramo ispitivati i svoje motive. Da li mi je stvarno važna samo slava Božja, a ne i moja slava? Da li je moje srce otvoreno pred Bogom, i nemam nikakvog tajnog greha? Ako na ovo mogu, potpuno iskreno, odgovoriti potvrdno, treba dalje da se pitam: "Za čime čeznem? Kuda bih želeo da idem?" Ako se radujem u Gospodu, mogu imati poverenja da će mi On dati to za čime moje srce čezne: tako što će ispuniti želje koje imam sada, ili tako, što će ih promeniti tako da odgovaraju Njegovoj nameri (Psalam 37,4). On je Otac koji ljubi, koji svoju decu rado blagosilja tako što ispunjava njihove svete čežnje. Kada se, dakle, radujem u Gospodu, potpuno je ispravno se pitati prilikom traženja Njegove volje: "Koja su moja interesovanja?" Možda upravo sa time treba da Mu služim.

Da bi poznali volju Božju, moramo čuti i prosuditi savete pobožnih ljudi.

Tekst koji analiziramo govori da su ovi vernici "govorili Duhom" Pavlu, da ne ide u Jerusalim (Dela 21,4). Oni koji misle da je Pavle učinio grešku, ili greh, govore da nije poslušao direktno objavljenju Božju volju. Ipak, većina tumača Biblije govori da "govorenje Duhom" znači da je to objavljeno pre bilo razlog za zabrinutost vernika, nego činjenica da ih je Duh direktno vodio da nagovaraju Pavla da odustane od puta u Jerusalim. Dakle, ne vide to kao da je Pavle odbio da ispuni volju Božju, nego da je Bog objavio šta će se desiti, i da su Pavlovi prijatelji, normalno, to hteli da spreče.

Nakon Agavovog proroštva trudu lokalnih vernika da ubede Pavla da ne ide u Jerusalim, pridružio se i Luka i ostali Pavlovi drugari ("mi", Dela 21,12). Pavlova reakcija pokazuje da su dirnuli njegovo srce. Međutim, bio je tako čvrsto ubeđen, da Bog želi da ide u Jerusalim, da je uspeo da se odbrani od njihovog navaljivanja.

Ko je bio u pravu? To je teško reći. Pavle je možda bio malo tvrdoglav, kada nije poslušao njihov savet. Nije morao da ide u Jerusalim, da bi dokazao da je spreman da trpi za Gospoda, pa i da umre. Da nije tamo otišao, Gospod je mogao još više da ga iskoristi. Sa druge strane, možda ova Pavlova spremnost da se usprotivi grupi pobožnih ljudi, koji su ga jednodušno molili da ne ide u Jerusalim, pokazuje, koliko je čvrsto verovao da radi po volji Božjoj. Neki komentatori pokazuju na mnoge sličnosti između Pavlove odluke i Isusove spremnosti da ide u Jerusalim, iako je znao da će Ga raspeti na krst. Teško je utvrditi koja je strana bila u pravu. Najvažniji zaključak iz ovoga jeste da saveti koje dobijamo moramo analizirati, iako se sa njima slaže cela grupa pobožnih prijatelja.

Dakle, da bi poznali volju Božju:

- moramo dati Bogu celokupno pravo na svoj život
- moramo Ga sa pouzdanjem poznavati posredstvom Duha Svetog
- moramo se rukovoditi Biblijskim principima, a ne ljudskom mudrošću
- moramo ispitivati svoje sposobnosti, motive i želje u svetlu Božje namere da se proslavi

- moramo da slušamo i rasuđujemo savete pobožnih ljudi.

Da bi poznali volju Božju, moramo kroz molitvu ocenjivati situacije, koje nam Bog u životu daje.

Ni to nije jednostavno! Primer: Pavlu je Bog više puta ponavljao upozorenje, sa raznih strana, da ne ide u Jerusalim. Da li je ova upozorenja trebao da shvati kao Božje "Ne idi!", ili kao iskušenje, da li će poslušati to, za šta zna da je volja Božja? Možda je svrha ovih upozorenja bila da pomogne vernima i Pavlu da opstanu, kada Pavle bude u tamnici, tako što su unapred saznali Božju volju. Možda su druge okolnosti, kao napr. činjenica da se Pavle ukrcao na brod, koji ga je vozio u Jerusalim, još pre dana Pedesetnice, pokazivale da je Bog saglasan da Pavle tamo ide.

Kao što vidimo, potpuno iste okolnosti moguće je sagledati na razne načine, tako da se prilikom njihovog rasuđivanja mora biti oprezan. Uopšteno, nije pametno saznavati volju Božju "prostiranjem runa". Zatvorena vrata ponekad ne moraju automatski značiti NE, a otvorena vrata ne znače uvek DA.

I na kraju:

Kada smo ovo sa molitvom uradili, moramo se pouzdati u Boga, rukovoditi se prema svom sopstvenom zdravom razumu, savesti i uverenju, i prihvatiti posledice svoje odluke.

Na kraju svako pojedinačno mora pronaći i razumeti volju Božju za svoje odluke. Odgovornost za svoje odluke ne možemo svaliti na nekoga drugog. U braku je za odluke porodice Bogu odgovoran muž, ali će se mudar muž savetu svoje pobožne žene usprotiviti samo nakon dužeg analiziranja i molitve. U slučaju, da je u pomenutom citatu Pavle bio u pravu, a njegovi prijatelji nisu, to je primer kako može čovek i sa najboljim namerama i iz ljubavi, biti loš savetnik. Zato što su Pavla voleli, molili su ga da ne ide, a on je ipak morao da se usprotivi molbi svojih prijatelja, i uradi ono što je mislio da Bog od njega želi.

Ponekad nas savetovati mogu roditelji, da ne idemo na misiju, zato što se boje za nas. Takav savet može biti od Gospoda, ali i ne mora. Božja volja nije uvek onaj put sa najmanje problema. Morate proći kroz čitav proces, i

oslanjati se samo na Gospoda.

Zaključak

Šta se dešava kada čovek promaši Božju volju? Ako shvatite da je vaša greška bila prouzrokovana tvrdoglavošću, samovoljom ili ponosom, ispovedite to i molite Boga da ispravi vašu grešku. Mislim da Pavle nije pogrešio kada je krenuo u Jerusalim, ali nisam siguran da li je doneo najpametniju odluku. Pa ipak, Bog je iskoristio godine, koje je Pavle proveo u zatvoru, da se proslavi, i isto tako može da iskoristi naše greške, čak i našu pobunu, kada Mu se podredimo, i kada se trudimo da Mu pričinimo radost.

Upamtimo, da ovaj proces počinje kada se prepustimo Hristu, kao svom Spasitelju, i kada Mu ispišemo blanko ček za naš život u spremnosti da uradimo sve, u šta nas poziva. Ako nikada niste činili pokajanje zbog svojih greha i niste uzverovali u Hrista, onda ćete sigurno promašiti volju Božju, zato što Bog ne želi da bilo ko pogine, nego želi da svi dođemo u pokajanje (2. Petrova 3,9). ◀

Izvor: Zapas o dušu.

MOJSIJE: KROTAK? DA! SLAB? NE!

Jan Livingston

Poniznost vođe je od vitalne je važnosti, ako je vođa nema, on neće biti upotrebljen od Boga. Sa Bogom se ne može igrati po svome!

"A Mojsije je bio vrlo krotak čovek, više od svih ljudi na zemlji." Tako piše u 4. Mojsijevoj 12:3, vrlo interesantan stih, a u većini prevoda Biblije ovo je stavljeno u zagrade. Da li je to bio komentar nepoznatog urednika ili je to zapisao Mojsije, sam autor - nije poznato, ali jasno je da je Sveti Duh želeo da to ostane zabeleženo - nama na pouku. Ova izjava o Mojsijevoj krotkosti sama po sebi je vrlo jak argument o inspiraciji Svetog Pisma, jer bi bilo vrlo neobično da se Mojsije hvali o vlastitoj krotkosti, ukoliko nije Sveti Duh glavni autor ove izjave.

Reč "krotak" se ponekad krivo protumači, kao da to znači "slab", ali to je jako daleko od toga. Biti krotak znači biti ponizan, ne smatrati se prevažnim, ne imati uzvišeno mišljenje o vlastitim sposobnostima. Možda se rimuje (u engleskom "meek" i "weak" (krotak i slab) se rimuju; nap. prev.) ali su vrlo različiti u karakteru, krotkost predstavlja snagu u hrišćaninu, a ne lični nedostatak.

Užurbanost

Mojsije nije uvek bio krotak. Daleko od toga! Prvo što je o njemu zabeleženo, jednom kada je došao u godine zrelosti (možete li zamisliti da je to kada je imao 40 godina?), bilo je sve samo ne krotkost (2. Moj. 2:11-12). Pokazao se kao vrlo nagao čovek, što je obično osobina mladih ljudi koji su u žurbi. Crta nestrpljivosti je vrlo evidentna.

Video je kako Egipćanin nepravedno maltretira njegovog sudruga, izraelskog roba. Kada je video da niko ne gleda, u naletu besa ubio ga je i zakopao njegovo telo u pesak. Ali vest o njegovom naglom, zbog njegove razdražljive naravi (iako u dobroj nameri), učinjenom delu je procurila, i Mojsije je morao pobeći u zemlju Midijamsku, od Faraona i od egipatskog sistema pravde. Tamo provodi narednih 40 godina, učeći o mnogo savršenijim putevima Gospodnjim, učeći da dobri i hvale vredni ciljevi moraju biti postignuti dobrim i hvale vrednim metodama. Izreka "cilj opravdava sredstvo" ne može se naći u Božjoj Knjizi. Ovo nametnuto vreme učenja u Božjoj školi mora da je od Mojsija zahtevalo beskrajno strpljenje, a možda mu je to bio i vrlo bolan period. Morao je sebe staviti u stranu, učeći se krotkosti i čekati na Božje pravo vreme kada bi trebao delovati. Bog ga je neumorno pripremao za ogromnu odgovornost koja ga je čekala.

Svoje je gradivo dobro naučio. Kada je nakon toga vodio Izraelce kroz pustinju, vidimo da je Mojsije bio vrlo elastičan. Mora da su ljudi bezbroj puta mrmljali i gundali, žaleći se na kvalitet hrane i vode (ili zbog nedostatka istih). Zapisano je da je u najmanje pet prilika Mojsije bio neverovatno miran i ponizan, nije se naljutio na ljude, i molio je Gospoda da ih opskrbi svime što im treba. I svaki put je Gospod upravo to i učinio.

Samo jednom, negde pri kraju, ljudi koje je želeo da vodi - toliko su ga naljutili da je izgubio svoju mirnoću. Krotkost ga je samo na tren

napustila, i svojim je štapom u besnom nestrpljenju udario stenu, tražeći da žedne ljude ponovo opskrbi vodom. Ovom prilikom, Gospod mu je jednostavno rekao da govori steni i svakako bi ih milosrdno opskrbio vodom. Ali na žalost, ova jedna greška, jedno malo delo neposlušnosti, bilo je dovoljno da Mojsije ne uđe u obećanu zemlju. Video ju je s vrha planine Fazge, ali nije doživeo prelazak njene granice. Poniznost vođa, Božjih ljudi, od vitalne je važnosti. S Bogom se nije igrati po ovom pitanju.

Snazna poniznost

Ali, možda najznačajniji primer Mojsijeve poniznosti jeste njegova reakcija na izazov koji su mu postavili njegova starija sestra Mirjam i brat Aron, što je zapisano u 4. Moj. 12:1-15. Njihov prigovor, još jedan u rastućoj listi sitnih nezadovoljstava, navodno se odnosio na to što je Mojsije bio oženjen Etiopljankom. Da li se ovo odnosilo na njegov raniji brak sa Seforom, koja je bila Midijanka, ili postojeći brak s nekim iz Etiopije, nije baš potpuno jasno. Sigurno je Božji zakon, koji je postojao u to vreme, zabranjivao mešani brak bilo s kim ko je pripadao kananskom narodu (poznatom po svom opšte poznatom nemoralnom načinu života), ali ništa specifično nije rečeno za druge narode. Premda nije bilo zabranjeno ženiti se pripadnicima etiopskog naroda, zar ne možemo primetiti začetke rasizma od strane Mirjam i Arona, predrasude nastale zbog nečije boje kože?

Štagod da je još bilo, sigurno je to da su zavideli na Mojsijevoj poziciji kao vođi Božjeg naroda. Na kraju dana, bili su ljubomorni na svog mlađeg brata. Beznačajne porodične prepirke nisu ništa novo! Rivalstvo među braćom je veoma prisutno, čak i u našem 21. veku.

Mirjam (najstarija, proročica, a najverovatnije i kolovođa pobune) zajedno sa Aronom, izgledala je odlučna u svojoj nameri da skine Mojsija sa Bogom-date pozicije. "Da li je GOSPOD govorio jedino kroz Mojsija... Nije li On takođe govorio i kroz nas?" Ono što je značajno, čitamo da je "Gospod to čuo." On uvek čuje. Naša najmanja greška Mu ne promakne. Ništa nije nezapaženo ili neprimećeno. "Jer oči Gospodnje gledaju po svoj zemlji..." (2. Dn. 16:9).

Za ne poverovati, Mojsije nije učinio ništa da bi

se odbranio. Nije izustio ni reč kako bi opravdao svoja dela. Ovo je prava veličina, poniznost u svoj svojoj veličini. Koliko smo mi brzi u samoopravdavanju kada nas drugi neopravdano i nepravedno kritikuju. Kako se brzo uvredimo. Mojsije je jednostavno zavapio Bogu i dozvolio mu da učini šta god On smatrao potrebnim. Kada bismo samo i mi mogli da se tako ponizimo.

Mojsije, koga je Mirjam toliko neopravdano kritikovala, u iznenađujućem delu milosti postaje onaj koji moli za nju, za njeno ozdravljanje od gube, što je dopuštena kao Božja kazna. On je prikazao duh samog Gospoda Isusa, koji je molio za one koji su ga proganjali: "Oče, oprosti im, jer ne znaju šta čine" (Luka 23:34). Naš Gospod, iznad svega, bio je onaj koji je bio "krotak i od srca ponizan" (Matej 11:29), nikada nije napadao one koji su ga proganjali, nikada nije uzvraćao, nikada nije zauzeo odbrambeni stav: "Koji, kad su ga psovali nije uzvratio psovkom, i kad je stradao nije pretio, već se predao onome koji pravedno sudi" (1. Pet. 2:23). On je savršen primer za nas. Nemoguće? Verovatno, ali nešto čemu bi sigurno trebalo težiti.

U svojoj poniznosti, Stefan, prvi hrišćanski mučenik, je tačno sledio primer koji je ostavio njegov Gospod. Bio je u stanju moliti se za svoje ubice, dok su ovi bacali kamenje po njegovom nezaštićenom telu, ovim rečima: "Gospode, ne primi im ovo za greh" (Dela 7:60). Ovo je pravi velikan. Krotak? Kako da ne! Slab? Nikad! ◀

Grace & Truth Magazine, July/August 1999.

ZAŠTO HRIŠĆANI PATE?

Shawn Abigail

Zašto hrišćani pate? Zašto Bog koji ljubi, dopušta da bilo ko od Njegove dece pati? Ovakva pitanja se često postavljaju, a ovaj moj kratki tekst ima za cilj da ponudi neke od odgovora na ovo teško pitanje.

Psalam 119:67 može da se primeni i na vernika i na nevernika. Taj stih kaže: "Pre stradanja

svog lutah..." Bog često koristi patnju kako bi nevernika privukao sebi. Patnja nas naime podseća na našu smrtnost. Mnogi vernici nalaze da su najbliže Bogu upravo onda kada prolaze kroz neku vrstu patnje. U stihu 75. čitamo: "Znam da su sudovi Tvoji, Gospode, pravedni, i po pravdi me karaš." Možemo biti sigurni da će Gospod uraditi one stvari koje će se na kraju pokazati kao dobre i poštene.

Apostol Pavle je strahovito puno patio u svom životu, ali je zasigurno mogao reći: "Ne samo, pak, to nego se hvalimo i nevoljama, znajući da nevolja trpljenje gradi; a trpljenje iskustvo, a iskustvo nadanje." (Rimljanima 5:3-4). Trpeljivost, karakter i nadanje, sve su to kvalitete kojima hrišćani teže. Moramo da prihvatimo činjenicu da je patnja jedna od metoda koju Gospod koristi kako bi izgradio ove kvalitete u nama. Kada istrajavamo u patnji mi takođe dajemo snažan dokaz da je naša vera istinska (2. Petrova 1:6,7; vidi takođe i Jakov 1:2-4).

U 2. Korinćanima 1:3,4, stoji: "Blagosloven Bog i Otac Gospoda našeg Isusa Hrista, koji nas teši u svakoj nevolji našoj, da bismo mogli utešiti one koji su u svakoj nevolji utehom kojom nas same Bog teši." Kada prolazimo kroz neku vrstu patnje ili suda, često osećamo da to drugi ne razumeju, ali kada čujemo reči utehe od nekoga ko je prošao kroz nešto slično, to nas uteši i patnja je onda lakša da se prihvati.

Patnja je ponekad rezultat greha. U Rimljanima 3:23 stoji: "Jer svi sagrešiše i izgubiše slavu Božiju..." Uvek postoji mogućnost da nas Bog kažnjava zbog naših greha, pa čak i u tome postoji uteha jer Gospod pokušava da vrati svoju decu Sebi. Ovo kažnjavanje nije dokaz da Bog ne brine, već naprotiv dokaz da Mu je stalo do nas! U Jevrejima 12:7 stoji: "Ako trpíte karanje, kao sinovima pokazuje vam se Bog: jer koji je sin kog otac ne kara?" U stihu 11 čitamo: "Jer svako karanje kad biva ne čini se da je radost, nego žalost; ali posle daće miran rod pravde onima koji su naučeni njime." Da, greh je ponekad razlog našoj patnji ali mi kao hrišćani moramo da budemo veoma oprezni da za našu patnju ne optužujemo druge, za neki nevidljivi greh za vreme dok pate, kao što su to radili Jovovi savetnici. Međutim, kad i sami prolazimo kroz patnju, moramo dobro da ispitamo postoji li koji neispovedan greh u našem životu.

U Psalmu 119:71 čitamo: "Dobro mi je što stradam, da se naučim naredbama Tvojim".

Ponekad Bog mora da nas spusti nisko kako bi se vratili temeljima. Božje puteve i Njegovu reč bolje razumemo kada nam je ličnost slomljena. Patnja nije zabava ali je korisna jer čini Božju reč dragocenom i stvarnom za nas.

U Filipljanima 1:29 piše: *"Jer se vama darova, Hrista radi, ne samo da Ga verujete nego i da stradate za Nj."* A u 3:10, Pavle kaže: *"Da poznaj Njega i silu vaskrsenja Njegovog i zajednicu Njegovih muka, da budem nalik na smrt Njegovu."* Sluga ne može biti veći od svog gospodara. Gospod Isus je patio, stoga ni mi ne bi trebalo da budemo iznenađeni kada patimo. Patnja nam omogućuje da se identifikujemo s Hristom i budemo u društvu s Njim.

Konačno dolazimo i do nepoznatog razloga patnje. Jov je strašno patio da bi na kraju opet uspostavio izgublenu vezu sa Bogom, iako nema dokaza da je ikada saznao zašto je morao da prođe kroz sve te kušnje i nevolje. Ponekad možemo da patimo a da nam razlozi za patnju ne budu poznati sve dok ne dođemo u raj. Kad dospemo tamo, sigurno ćemo reći: "Dobro je što sam bio pogođen tom nesrećom." ◀

SLAVLJENJE - STIL ŽIVOTA

Darlene Zschech

Često čujemo frazu: "Slavljenje je stil života", ali šta to zapravo zaista znači?

To jednostavno znači živeti život pun ljubavi. Voleti ekstravagantno, bez isključivosti. To znači držati se zapovesti Gospodnje: "Ljubi Gospoda Boga svoga svim svojim srcem, svom dušom svojom, i svim umom svojim". Dakle, donesite odluku u svom srcu i u svome umu, da u svome životu neprestano i prvo tražite carstvo Božije i da budete poslušni Duhu Božijem, da bi vas On pozvao u veću i dublju spoznaju Njega samoga.

Slavljenje od vas nešto zahteva, a to je...

1. POSLUŠNOST

Zašto ljudi tako grčevito izbegavaju da se povinuju Bogu? Verujem da je zbog toga što poslušnost zahteva njihovu raspoloživost i odaziv. U Jovanu 14:21 piše: "Ko ima moje zapovesti i drži ih, taj me ljubi, a ko ljubi mene, toga će ljubiti moj Otac, i ja ću ga ljubiti i pokazaću mu se." Dalje, 23. istog poglavlja kaže: "Ako me ko ljubi držaće moju reč pa će ga ljubiti, moj Otac doći ćemo k njemu i nastanićemo se kod njega. Ko me ne ljubi, ne drži mojih reči, a reč koju slušate nije moja, nego Oca koji me je poslao."

Svaki put, kada potpuno otvorite svoje srce da budete poslušni Bogu, vi Ga onda slavite svim svojim srcem, svim svojim umom i svom dušom, a predivni Gospod na to odgovara svojim veličanstvenim prisustvom (pomazanjem). Treba da ste neprestano u prisutnosti Božijoj, ne samo nedeljom kada stojite napred i "vodite" zajedničko slavljenje, nego i na tom svom skrovitom mestu za koje niko ne zna, kada ste vi i Gospod sami, licem u lice.

U svojoj "tajnoj kleti", na tom vašem ličnom mestu slavljenja pronaćićete sebe na probi, tj. zahtevu da odgovorite Gospodu na sve ono što On traži od vas - ako Ga volite. I DOK GA TAKO SLAVITE, SVUCITE POKRIVAČ SA SVOGA SRCA DA SVESNO PRED NJIM OTKRIJETE SVE ŠTA JE ZAPRAVO U VAMA.

2. PRIZNANJE

U Isaiji 6. glavi čitamo kako je Isaija bio zahvaćen pogledom Božijim, i kako ga je to pokrenulo na priznanje ličnog greha.

Kada je vaše ljudsko (telesno) u suprotnosti sa veličanstvom i svetošću Božijom budite svesni da ste u potrebi za Božijom milošću i za Njegovom očišćujućom silom u vašem životu. Ako u sebi nosite: ne praštanje, bes, ljubomoru, gorčinu... zatražite onda od Boga da vam to oprosti i očisti vas. Stih u Rimljanima 12:1, jasno nas uči kako da živimo svoj život slavljenja i ljubavi.

3. OTVORENOST

Psalam 51. kaže da nam je tako dobro biti u prisustvu Gospodnjem, tada postajemo potpuno

otvoreni i iskreni, i naše srce i naša duša uzvikuje u molitvi: "Stvori u meni čisto srce; O Bože, i obnovi duh pravedan u meni." Čitajte Psalme to će vas nadahnuti ka većim visinama i na veću otvorenost Bogu.

4. JASNOĆA

Ako jednostavno i celim svojim srcem VOLITE i OBOŽAVATE svoga Boga, primićete otkrivenje i jasno razumevanje svrhe vašeg pozvanja za carstvo Božje. U Rimljanima 8:28 čitamo da: "znamo da Bog sve pomaže na dobro onima koji ga ljube, koji su po njegovoj odluci pozvani." Mnogi hrišćani provedu svoj životni vek frustrirani i nikada ne saznaju svoje pravo carsko zvanje. Izazivam vas da uđete u prisutnost Božiju otvorenim srcem, spremni da čujete Njegov glas, Njegove želje sve ono što je On planirao za vas čak više od onoga što vi radite.

5. GLAD

Još jedan odgovor srca je glad za stvarima Božijim. Vašom glađu za Njegovom Rečju istina se umnožava. Jovan 7:37 kaže: "Ako je ko žedan, neka dođe k meni i neka pije, ko veruje u mene kao što reče pismo iz njegova tela će poteći reke žive vode." Recite DA Gospodu koji vas poziva da ga upoznate više kroz Njegovu Reč. To je ŽIVOT vašoj duši.

6. ODMOR DOLAZI

Psalam 91:1 kaže: "Ko živi u zaklonu Višnjega, u senu Svemogućega počiva."

Radost i snagu nalazimo u zaklonu u Njegovoj prisutnosti. Ako se osećate, kao da konstantno trčite u prazno, onda nanovo treba da se odazovete i pokorite Duhu Božijem i UĐETE U NJEGOVU PRISUTNOST! Naučila sam jedno, a to je da mi nismo sposobni da živimo ovaj natprirodan poziv u svojoj prirodnoj sposobnosti. Nećete uspeti... Ali, Ako uhvatite Boga za Njegovu Reč, živite u Njegovoj prisutnosti, živite, život ljubavi i odgovorite na Njegov glas, vi ćete živeti svoj život rastući u poznavanju Hrista, uvek sveži i jaki u Reči, živeći stil života koji će ljudi i sami poželeti imati.

Dakle, da li još uvek mislite da je slavljenje samo pevanje?!

Voli vas, Darlene. ◀

*Izvor: Hillsong Magazin, www.hillsongtv.com.
Prevela: Gordana Damjanović.*

misaone refleksije

BEZUMNO JE...

Preuzeto sa Interneta

Bezumno je...

Mrzeti sve ruže, jer si se ogrebao na samo jedan trn...

Odustati od svojih snova, jer se jedan nije ostvario...

Izgubiti nadu u molitve, jer jedna nije uslišana...

Odustati od svojih napora, jer je jedan bio uzaludan...

Okriviti sve prijatelje, jer te samo jedan izneverio...

Ne verovati u ljubav, jer ti je neko bio neveran ili nije uzvratio ljubav...

Odbaciti svaku mogućnost da budeš srećan, jer nisi uspeo u prvom pokušaju...

Nadam se, da se na svom putu ne predaješ ovakvom bezumlju, jer zapamti da se uvek može pojaviti nova šansa, novi prijatelj, nova ljubav, nova snaga.

Budi uporan, ne predaj se razočaranjima.

Siguran put ka neuspehu je - odustati!

Shvati, da tvoji budući uspesi dolaze i preko tvojih sadašnjih promašaja, grešaka i neuspeha. Zato, reci sebi: "Sve mogu u onome koji me snaži." (Fil. 4:13). **NASTAVI DA SE TRUDIŠ!**

PAZI NA...

Preuzeto sa Interneta

Pazi na svoje misli, jer će postati reči.
Pazi na svoje reči, jer će postati dela.
Pazi na svoja dela, jer će postati navike.
Pazi na svoje navike, jer će postati karakter.
Pazi na svoj karakter, jer će ti on odrediti tvoju
večnu sudbinu.

DESET NAJVEĆIH REČI

nepoznati autor

Najveća reč je Bog.
Najdublja reč je duša.
Najduža reč je večnost.
Najneuhvatljivija reč je vreme.
Najbliža reč je sada.
Najmračnija reč je greh.
Najbezvrednija reč je licemerje.
Najprostranija reč je istina.
Najjača reč je pravednost.
Najnežnija reč je ljubav.

evangelizacionih sastanaka, pastiri ove tri crkve su se sastali da popričaju o postignutim rezultatima.

"Naša crkva je veoma dobro prošla", rekao je prvi pastir. "Mi smo dobili četiri nova člana. Haleluja!"

Drugi pastir će na to: "O, mi smo prošli još bolje. Naša crkva je dobila šest novih članova."

Treći pastir uzdahnuvši - izjavi: "Naša crkva je takođe blagoslovena. Nas je napustilo deset veoma problematičnih članova. Sada nam je mnogo lakše..."

Smešna strana...

POMAGANJE

Jedan čovek šetajući po gradskom vrtu, divio se lepoti zelenila. Došao je do vrtlara koji je bio zadužen za održavanje ovog zemljišta i koji je upravo nešto vredno prekopavao.

"O, kakve boje, kako šarenilo!", će zaneseno čovek. "Zar vam ne zastaje dah pred ovom lepotom, pred svim tim cvećem. Zar premudri Bog nije sve ovo tako predivno stvorio?" Upita čovek vrtlara.

Vrtlar brišući znoj sa čela mu odgovori: "Treba da vidite kako ovaj vrt izgleda kada mu ja ne pomažem..."

USPEŠNA EVANGELIZACIJA

U jednome gradu tri male crkve su se dogovorile da organizuju zajedničku evangelizaciju. Posle više dnevnih

SIONSKA TRUBA je nezavisna (interdenominaciona) hrišćanska publikacija, neprofitabilnog karaktera, koja se bavi pisanjima o verskom životu. Njeni prvi čitaoci i pisci su vernici, ljudi koji su svoje živote predali Isusu Hristu, da bi On postao njihov lični Gospod i Spasitelj. Ideja SIONSKE TRUBE je da vernicima stvori prostor, gde će se čuti njihov glas. I naravno, da posluži kao most za upoznavanje vernika u Isusa Hrista. Opširnije o SIONSKOJ TRUBI možete pročitati na stranicama: O nama i Šta verujemo? koje se nalaze na našoj Web prezentaciji, ili pišite na siont@ptt.yu i slobodno nas pitajte.

Stare brojeve SIONSKE TRUBE takođe možete downloadovati sa našeg sajta.

<http://www.siont.net/>